

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **D. Š. S. o. p.** s miestom podnikania T.T., IČO X., *zastúpeným JUDr. A. F., advokátom so sídlom Š.*, proti žalovanej **Obci M., za účasti Mesta T., J.J., T.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. k. Výst.-25-TFl-Tk-1036/2010 –Jt, Kb zo 14. mája 2010 a o uloženie povinnosti žalovanej doručiť toto rozhodnutie žalobcovi, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 26. októbra 2010, č. k. 20S/87/2010-39, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline z 26. októbra 2010, č. k. 20S/87/2010-39 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) nevyhovel návrhu žalobcu na doručenie rozhodnutia žalovanej č. k. Výst.-25-TFl-TK-1036/2010-Jt, Kb zo 14. mája 2010 a podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal:

I. vydania uznesenia, ktorým súd:

1. odloží vykonateľnosť rozhodnutia žalovaného Výst.-25-TFl-TK-1036/2010 z 15. mája 2010 (správne malo byť č. j. Výst.-25-TFl-TK-1036/2010 –Jt, Kb zo 14. mája 2010),

2. uloží žalovanej doručiť žalobcovi rozhodnutie Výst.-25-TFI-TK-1036/2010 z 15. mája 2010 (správne malo byť č. j. Výst.-25-TFI-TK-1036/2010 –Jt, Kb zo 14. mája 2010) a
- II. vydania rozsudku, ktorým súd rozhodnutie žalovanej Výst.-25-TFI-TK-1036/2010 z 15. mája 2010 (správne malo byť č. k. Výst.-25-TFI-TK-1036/2010 –Jt, Kb zo 14. mája 2010) zruší a vec vráti žalovanej na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

Krajský súd rozhodol na základe ustanovení § 244 ods. 2, 3, § 247 ods. 1, 2, 3, § 103 OSP a § 57 ods. 1 veta prvá, § 54, § 55 ods. 2 písm. c/, § 16 ods. 2 písm. a/ a § 140 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“, alebo „stavebný zákon“), keď svoje rozhodnutie podrobne odôvodnil a s poukazom na aktuálnu judikatúru (Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 21/2008 a II. ÚS 50/2001 a rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 4As 64/2007-65 z 10. marca 2008) skonštatoval, že oznámenie žalovanej č. k. Výst.-25-TFI-TK-1036/2010 –Jt, Kb zo 14. mája 2010 ako stavebného úradu, ktorým žalovaná oznamuje stavebníkovi Mestu T., že *proti uskutočneniu stavebnej úpravy: Rekonštrukcia J.J. – etapa postavenom na pozemku KN č. X. (EKN U2971/1) EKN č. X., X. v k. ú. T., v rozsahu uvedenom v ohlásení, ktoré stavebnému úradu stavebník ohlásil podaním zo dňa 14.05.2010 a za dodržania podmienok uvedených v stanovisku Mestského podniku služieb T., T. - r č. 22 pod č. 160-1/W zo dňa 12.05.2011 nemá námietky*, v zmysle § 57 ods. 2 stavebného zákona je rozhodnutím, ktoré síce môže byť predmetom súdneho prieskumu v zmysle § 244 ods. 3 OSP, avšak skúmajúc, či žalobca mal byť účastníkom správneho konania, t. j. či jeho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti mohli byť rozhodnutím priamo dotknuté alebo sa o nich priamo rozhodovalo, dospel k záveru, že v konaní o navrhovanej stavebnej úprave J. ulice žiadnym spôsobom sa nerozhodovalo o konkrétnych právach, oprávnených záujmoch alebo povinnostiach žalobcu ako fyzickej osoby podnikateľa a ani jeho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti neboli priamo dotknuté. Prihliadol na to, že žalobca vo svojej žalobe ani netvrdil, že by rekonštrukčnými prácami J. ulice malo byť zasiahnuté do jeho vlastníckych alebo iných práv vo vzťahu ku konkrétnym nehnuteľnostiam. Jediná námietka žalobcu, ktorá bola uvedená v žalobe (že je vlastníkom nehnuteľností ležiacich v bezprostrednom susedstve miesta, kde dochádza k povolenej rekonštrukcii, mal byť považovaný za účastníka konania, a to tým viac, že zúženie chodníka vážnym spôsobom ohrozuje jeho podnikateľské aktivity) nie je právne relevantná, pretože rekonštrukčné práce, ako sú uvedené v schválenej projektovej dokumentácii v žiadnom prípade nezasahujú do konkrétnych oprávnení a povinností žalobcu,

ani sa ho priamo nedotýkajú. Žalobca teda podľa krajského súdu nemá status účastníka správneho konania.

Vzhľadom na zastavenie konania a z toho vyplývajúcu nemožnosť preskúmania rozhodnutia vo veci samej, súd nevyhovel ani návrhu na doručenie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250b ods. 2, 3 OSP vychádzajúc zo zásady, že ak nemožno preskúmať rozhodnutie vo veci samej, nie je možné preskúmať ani procesný postup správneho orgánu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, ani prípadne uložiť správnomu orgánu povinnosť toto rozhodnutie žalobcovi doručiť.

O náhrade trov konania vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na ňu nárok, a to s použitím ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie poukazoval na to, že Mesto T. zvolalo pracovné stretnutie na 15.03.2010 so všetkými vlastníckmi, ktorí majú svoje nehnuteľnosti na predmetnej ulici, stanovilo lehotu na podanie pripomienok do 09.04.2010, pričom projektová dokumentácia spomínaná v napadnutom uznesení, ktorá riešila úpravu J. ulice mala byť spracovaná až v apríli 2010 a overená bola až 14.05.2010.

Z uvedeného žalobcovi vyplýva, že v čase, do ktorého mal ako vlastník nehnuteľnosti na uvedenej ulici predložiť svoje pripomienky, projektová dokumentácia podľa jeho zistenia vôbec nebola spracovaná a ak, tak až dodatočne a nebola mu vôbec daná na vyjadrenie. Na jeho žiadosť nahliadnuť do dokumentácie mu primátor mesta odpovedal: „My improvizujeme“. Preto nevie podľa akej projektovej dokumentácie sa improvizuje.

Ak projektová dokumentácia bola spracovaná, tak trvá na tom, že úpravy tak, ako boli vykonané, zasahujú do jeho práv ako vlastníka nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa na J. ulici a rozsah úprav nezodpovedá ustanoveniu § 55 ods. 2 písm. c/ stavebného zákona, nakoľko stavebné úpravy menili vzhľad stavby – J. ulice a zasahovali do nosných konštrukcií stavby. O uvedenom svedčí skutočnosť, že pri realizácii stavebných prác došlo k zamáčaniu jeho stavby, vlhne murivo, v dôsledku čoho mu vznikli nemalé škody, ktorých náhradu bude uplatňovať. Rozkopaním prístupovej cesty mu bol značne sťažený prístup do predajne, čo sa prejavilo stratou na zisku, ktorú bude taktiež uplatňovať. Uvedené škody by nemuseli vzniknúť, keby žalovaná a Obec T. s ním konali ako s účastníkom stavebného konania.

Mal za to, že v danom prípade sa jednalo o stavebné práce, ktoré podľa § 55 ods. 1 stavebného zákona vyžadovali vydanie stavebného povolenia a podľa § 59 ods. 1 písm. b/

stavebného zákona je účastníkom stavebného konania a rozhodnutie o povolení stavby mu malo byť doručené, keďže plánovaná stavba zasahuje do jeho práv.

K tvrdeniam uvedeným v napadnutom uznesení, podľa ktorých nedôjde k zmene k prístupu do jeho obchodu na J. ulici a komunikácia bude prejazdná pre nákladné automobily do 7,5 t uviedol, že tomu tak nie je, nakoľko stĺp verejného osvetlenia je osadený tak, že prístup nákladných automobilov znemožňuje.

Podotkol, že krajský súd sám posúdil projektovú dokumentáciu a sám dospel k záveru jednak o tom, že projektovaná stavba do jeho práv nezasahuje, ale tiež o tom, že jej rozsah si nevyžaduje stavebné povolenie. Okrem vlastného laického posúdenia vychádzal súd zrejme z tvrdení ďalších účastníkov konania, ktoré však nemôžu byť považované za nezaujaté a objektívne vzhľadom na jednoznačne daný záujem týchto účastníkov na výsledku konania.

Vzhľadom na to, že obe vyššie uvedené zásadné otázky majú prísne odborný ráz a ich správne posúdenie si vyžaduje odborné znalosti, mal súd vykonať dokazovanie, ktoré by mohlo obe skutočnosti presvedčivo objektivizovať. Mal tým na mysli vyžiadanie znaleckého posudku.

K uvedenému podľa žalobcu treba dodať, že v podanej žalobe nemohol namietat skutočnosť, že nedošlo k vydaniu stavebného povolenia, ale iba k akceptovaniu ohlásenia stavby, pretože postrádal akúkoľvek vedomosť o priebehu a obsahu stavebného konania. Uvedené informácie mu žalovaný odmietol poskytnúť nepovažujúc ho za účastníka konania. Preto mu nemožno vyčítať, že až teraz uplatňuje námietku, na ktorú sa v podanej žalobe neodvolával.

Podľa žalobcu tak možno zhrnúť, že súd jednak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a okrem toho vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaná ani účastník konania Mesto T. sa k odvolaniu žalobcu, napriek jeho riadnemu doručeniu, nevyjadrili, odvolací návrh nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s predchádzajúcim konaním, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (*rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov*) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie a zdôvodnenie žalobcu, že rozhodnutím alebo postupom, ktorý napáda, bol ukrátený na svojich právach, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Ďalej musí žalobca tvrdiť, že správny orgán pri vydaní napadnutého rozhodnutia porušil zákon, a to tak, že odkáže na konkrétne ustanovenia právnych predpisov, či už hmotného, alebo procesného práva. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Nedostatok žalobcovho tvrdenia, že vydaním napadnutého rozhodnutia bol porušený zákon alebo iný právny predpis, predstavuje vadu žaloby, ktorá bráni jej vecnému vybaveniu v zmysle ustanovenia § 250d ods. 3 OSP.

V správnom súdnictve (piata časť OSP) je okruh účastníkov konania vždy vymedzený zákonom. V konaniach o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti OSP je okruh účastníkov vymedzený § 250 OSP, podľa ktorého sú účastníkmi konania žalobca a žalovaný (§ 250 ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 247 ods. 1 OSP je na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu aktívne legitimovaná fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola

na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Kto je žalobcom vyplýva z § 250 ods. 2 OSP. Je ním fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Samotné tvrdenie žalobcu o nesprávnosti záverov krajského súdu a ich rozpore so zákonom nestačí. Takémuto tvrdeniu musí korešpondovať jeho subjektívne oprávnenie, ktoré vychádza z konkrétneho právneho predpisu. Súd v každej konkrétnej veci v intenciách citovaných ustanovení posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby v správnom súdnictve. V konaní podľa piatej časti OSP súd poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu. Pokiaľ sa žalobca domáha ochrany cudzích práv, alebo aj žiada ochranu svojho práva, aj keď v skutočnosti o jeho právo nejde, žaloba je podaná neoprávnenou osobou.

Ak súd zistí, že žalobca nebol osobne ukrátený rozhodnutím správneho orgánu na svojich právach, nebol oprávnený ani na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia. Z tohto dôvodu súd uznesením podľa § 250d ods. 3 OSP konanie zastaví.

V predmetnej právnej veci bolo úlohou súdu prvého stupňa v prvom rade skúmať, či je splnená podmienka aktívnej procesnej legitímácie na strane žalobcu, t. j. v zmysle § 247 ods. 1, resp. § 250 ods. 1, 2 OSP. Z ustanovenia § 250 ods. 2 veta prvá OSP vyplýva, že žalobcom je ten, **kto bol účastníkom správneho konania**, ktorého zákonnosť postupu a rozhodnutia v ňom vydanom sa preskúmava. Aby súd správne posúdil, či žalobca má byť účastníkom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. Výst.-25-TFI-Tk-1036/2010 –Jt, Kb zo 14. mája 2010 alebo nemá, musel skúmať, či bol, resp. mal byť účastníkom preskúmaného správneho konania.

Podľa § 59 ods. 1 písm. b/ stavebného zákona *účastníkmi stavebného konania sú osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté.*

V preskúmvanej veci bolo obsahom pripojeného spisového materiálu preukázané, že dňa 15.03.2010 Mesto T. vydalo pozvánku na pracovné stretnutie, ktoré sa uskutočnilo 22. marca 2010 o 13:30 hod. za účelom prerokovania navrhovaných zmien v oblasti regulácie dopravy v meste T. a pripravovaného projektu „Rekonštrukcia J. ulice – II. etapa“, na ktoré bol žalobca spolu s ďalšími vlastníkami dotknutými nehnuteľnosťí prizvaný. Na tomto stretnutí, z ktorého bol vyhotovený písomný záznam a z ktorého vyplýva, že prítomné dotknuté osoby mohli na tomto stretnutí vzniesť svoje námietky a pripomienky. Nakoľko žalobca sa stretnutia nezúčastnil, bol listom z 29.03.2010 informovaný, že bližšie informácie k štúdií môže obdržať na úseku výstavby a rozvoja mesta a zároveň bol vyzvaný na predloženie pripomienok písomnou formou, alebo ústne na úseku výstavby a rozvoja mesta v termíne do 09.04.2010.

Listom z 08.04.2010 žalobca na predmetnú výzvu svoje námietky oznámil. K predloženým námietkam podalo mesto T. dňa 10.06.2010 písomné stanovisko, ktoré žalobca prevzal dňa 14.06.2010 a v ktorom mu na jeho námietky (pripomienky) bolo odpovedané s príslušným vysvetlením.

Podľa ustálenej súdnej praxe i judikatúry všetky vytýkané konkrétne porušenia zákona v zmysle § 247 ods. 1 a § 249 ods. 2 OSP potrebné uviesť v žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu, pričom v zmysle § 250h ods. 1 veta za bodkočiarkou OSP rozsah napadnutia správneho rozhodnutia, včítane vytýkania ďalšieho rozporu so zákonom alebo uvedenia ďalšieho porušenia práv žalobcu, môže žalobca rozšíriť len v lehote podľa § 250b OSP (t. j. v lehote do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni).

Z obsahu súdneho spisu nesporne vyplýva, že žalobca v žalobe konkrétne náležitosti žaloby tak, ako vyžaduje ustanovenie § 247 ods. 1 OSP a § 249 ods. 2 OSP síce riadne neuviedol a v žalobe okrem námietky, že je vlastníkom nehnuteľností ležiacich v bezprostrednom susedstve miesta, kde dochádza k povolenej rekonštrukcii, že mal byť považovaný za účastníka konania, a že zúženie chodníka vážnym spôsobom ohrozuje jeho podnikateľské aktivity (bez akéhokoľvek odkazu na príslušné právne predpisy) neuviedol, ani netvrdil, že by rekonštrukčnými prácami J. ulice malo byť zasiahnuté do jeho vlastníckych alebo iných práv vo vzťahu ku konkrétnym nehnuteľnostiam.

Za týchto skutkových okolností Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky neostalo iné, ako sa stotožniť so záverom Krajského súdu v Žiline, keď ustálil, že jediná námietka žalobcu obsiahnutá v žalobe, ako bolo spomenuté vyššie, nie je právne relevantná, pretože

rekonštrukčné práce, ako sú uvedené v schválenej projektovej dokumentácii v žiadnom prípade nezasahujú do konkrétnych oprávnení a povinností žalobcu, ani sa ho priamo nedotýkajú a že preto žalobca nemá status účastníka správneho konania o vydanie oznámenia o súhlase s rekonštrukciou J. ulice v meste T.. K tomuto názoru najvyšší súd dodáva, že podľa pripojeného spisového materiálu rekonštrukcia sa má nesporne uskutočniť vo verejnom záujme. Okrem toho z obsahu spisového materiálu je skôr zrejmé, že v danej veci viac ako o stavebno-technický problém ide o medzilidské vzťahy a o vyjadrenie nespokojnosti žalobcu, ktorú však nie dostatočne právne zdôvodnil.

Nakoľko ani odvolanie žalobcu, včítane žalobcovho tvrdenia ohľadom vzniku škody v dôsledku stavebných prác, ktoré je tiež príliš všeobecné a nepodložené nijakým konkrétnym dôkazom, neobsahovalo také právne relevantné námietky, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť posúdenie danej veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková